

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.431/2025/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Lajos Károly kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közzszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.855/2025/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 54.000 (ötvennégezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. szeptember 1. és 2024. december 31. napja közötti – perrel érintett – időszakban a vármegyei Rendőr-főkapitányság helységi Rendőrkapitányság Rendészeti Osztályán körzeti megbízottként teljesített szolgálatot; működési körzete település¹ és település² település voltak. Az alperes a körzeti megbízotti működési körzetekből körzeti megbízotti csoportot alakított ki, amelynek működési körzetébe település¹ és település² mellett további 9 település tartozott. A felperes a perrel érintett időszakban rendszeresen látott el a körzeti megbízotti munkakörén kívüli szolgálati feladatokat (járőri feladatok, járőrszolgálat, átkísérések, előállított őrzések, kísézőőri beosztás feladatai, TIK ügyeleti küldések, elővezetések, rendezvénybiztosítás). Az ezen feladatokra tekintettel megbízási díj iránt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozat¹ számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság a perrel érintett időszakra kötelezze az alperest bruttó 1.082.200 forint, a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját, valamint (5) bekezdését jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.082.200 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Döntését – anyagi jogi szempontból – a Hszt. 71. § (1), (3) és (5) bekezdéseire, 102. § (1) bekezdés b) pontjára, a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 23. § (4) bekezdés c) pontjára, 24. § (1) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. sz. mellékletére, továbbá a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 15., 21., 24., 25. és 26. pontjaira alapította. Rögzítette, hogy a felek között a tényállás tekintetében nem volt vita, így az alperes nem vitatta, hogy a felperes a perbeli időszakban az általa csatolt kimutatás szerinti mennyiségben, havonta visszatérően és rendszeresen végezte működési körzetén kívül az ott feltüntetett feladatokat. Az alperesi jogalapot vitató álláspont szerint ezen feladatellátására nem rendszeresen, hanem eseti jelleggel, és nem többletfeladatként, hanem a rendes szolgálaton belül került sor. Jogi okfejtésében az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a BM rendelet 2. számú melléklete szerint a járőrparancsnoki, járőri és kísézőőri feladatok külön beosztást képeznek, amelyek elkülönülnek körzeti megbízotti beosztástól. Az irányadó bírói gyakorlatra hivatkozással rámutatott, hogy a munkáltató egyoldalú utasítási jogával a 30/2015. BM rendeletben meghatározott beosztás (munkakör) keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és

köteles ellátni. A beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató nem bővítheti akként, hogy a munkaköri leírásban más munkakörbe tartozó feladatokat is rögzít, a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. A KMB Szabályzat kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért ellentételezést kell fizetni. A körzeti megbízott csak a KMB Szabályzat 21. pontja alapján meghatározott, kivételes esetekben vonható el a körzeti megbízotti működési körzetéből és erre csak és kizárólag eseti jelleggel kerülhet sor. Az alperes azonban maga is akként nyilatkozott, hogy a perbeli időszakban a járőr szolgálatokban történő feladatellátás a szolgálateljesítés teljes időtartamában zajlott. Az alperes által hivatkozott különleges jogrend és a körzeti megbízottat terhelő intézkedési kötelezettségéből fakadó feladatellátás sem ad arra lehetőséget a munkáltatónak, hogy a nem eseti jellegű elvonásra és a kinevezés szerinti beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátására díjazás nélkül kerüljön sor. Az alkalmazott jogszabályok, normatív utasítások és a részletesen ismertetett felsőbb bírósági esetjog figyelembevételével arra a következtetésre jutott, hogy a járőri, valamint a felperes által ellátott egyéb feladatok egyértelműen nem tartoznak a körzeti megbízotti beosztásba.

[4] Ezen a jogértelmezésen a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napján hatályba lépett módosítása sem változtat, mert egy ilyen megközelítés a magasabb rendű, ekkor még nem módosított jogszabályokkal és a Jat. előírásaival is ellentétes lenne. A 2023. február 1. napját – a Hszt. 71. §-ának módosítását – követő perbeli időszak vonatkozásában kifejtette, hogy a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja a megbízási díjra való jogosultságot nem szűkítette akként, hogy kizárólag a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén kívüli beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátása esetén jár többletdíjazás. Ellenkező esetben e rendelkezés a megbízási díjra való jogosultság indokolatlan szűkítését, kiüresítését eredményezné. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes a beosztásához nem tartozó feladatokat rendszeresen, nem eseti jelleggel látta el és azok a szolgálati idejének jelentős részét kitették. E feladatokat a felperes a legtöbb szolgálat során ellátta, ezért az jelentős többletmunkát is jelentett a számára, így a felperes a megbízási díjra a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján jogosult.

[5] A megbízási díj összecszerúsége körében rögzítette, hogy a rendszeres, jelentős mértékű többletfeladat-ellátás az alperes által sem vitatott kimutatásokból megállapítható volt. A felperes körzeti megbízotti feladatai ellátására mindez hátrányosan hatott; a felperesnek több beosztáshoz tartozó feladatot is el kellett látnia, ezért – a bírói gyakorlatot is figyelembe véve – az illetményalap 100%-ával megegyező mértékű megbízási díjigény nem eltűzött.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj 50%-ra történő mérséklését kérte. Megsértett jogszabályhelyként a Hszt. 71. § (1) és (5) bekezdéseit, 102. § (1) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban:

33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdését, a 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdését jelölte meg. Hivatkozott arra, hogy a 30/2015. BM rendelet 2. számú mellékletében a szolgálati beosztások megnevezése található csak meg, azok tartalmára vonatkozóan semmilyen norma nem rögzít követelményeket. Emiatt nem okozhat problémát, hogy egy rendőri beosztás tartalmaz munkaköri átfedést más beosztásokkal. Az elsőfokú bíróság a 2023. február 1. napjával kezdődő időszakra vonatkozóan tévesen értelmezte a Hszt. 71. §-tól függetlenül a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontját; e rendelkezés alapján 2023. február 1. napjától a többletmunka és a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén kívüli feladatellátás a megbízási díj együttes feltételévé vált, azonban a felperes tekintetében egyik feltétel sem áll fenn.

[7] Az elsőfokú bíróság által a rendvédelmi illetményalap 100%-ában meghatározott megbízási díj mértéke eltúlzott, a felperes által végzett feladatok mennyiségével nem áll arányban, okszerű mérlegeléssel csak az illetményalap 50 %-os mértékének megfelelő megbízási díj állapítható meg. A megbízási díj mértékének meghatározásakor a 31/2015. BM rendeletet 35. § (6) bekezdését és a 33/2015. BM rendeletet 10. § (2) bekezdését lehet alapul venni, amelyeket az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott. Hangsúlyozta, hogy a felperes beosztásánál alacsonyabb besorolási és fizetési fokozatba sorolható beosztáshoz tartozó feladatellátására az alapfeladat ellátása helyett került sor. Hivatkozott e körben a Kúria Mfv.II.10.516/2017/4., Mfv.II.10.507/2015/4., Mfv.II.10.267/2015. és Kf.III.39.019/2021/5. számú döntéseire és azok elvi tartalmára is.

[8] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy az alperes a fellebbezésében nem hozott fel olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság ne vizsgált volna, a megállapított tényállás pedig nem volt vitatott. A megbízási díj mértékére vonatkozó mérséklés körében az alperes nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési szempontjait mi okból tartja jogsértőnek. A megbízási díj mértékének meghatározásakor a komoly többletteleherre, a különböző típusú feladatok ellátására és az időben is jelentős mértékű többletfeladat-ellátásra hivatkozott.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[9] Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes az ítéleti tényállás tisztázottsága tekintetében – a többletmunkavégzés mértékére vonatkozó bírói következtetés kivételével – eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, a határozat anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól; továbbá a megbízási díj mértéke körében az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelést sérelmezte. E kötöttség alapján az ítéltábla az

alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyíték értékelés mellett vizsgálhatta. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[11] Az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által végzett járőri, járőrszolgálati és egyéb szolgálati – a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – feladatok a kinevezése szerinti beosztásához nem tartoztak. Az alperesnél a felperes körzeti megbízotti beosztása az állománytáblában rendszeresített, egyúttal a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás, ily módon munkakörének kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. Az alperes azon érvelése, miszerint a 30/2015. BM rendelet a beosztások tartalmát nem rögzíti, ezért – a beosztások tartalmát ki nem töltő norma hiányában – az adott beosztás tartalmazhat munkaköri átfedést más beosztásokkal, az elsőfokú ítélet helytálló megállapításainak megdöntésére nem volt alkalmas. A KMB Szabályzat 2. pontja szerint a körzeti megbízotti szolgálat is egy szolgálati forma, amelyhez a 30/2015. BM rendelet külön szolgálati beosztást rendel, ugyanígy a járőrszolgálat is egy olyan szolgálati forma, amelyhez – a 30/2015. BM rendelet alapján – külön szolgálati beosztások tartoznak. A rendvédelmi szerveknél, így az alperesnél ellátandó beosztások kógensenek, azok szervezeti hierarchiája, besorolása jogilag rendezett; a KMB Szabályzat, valamint a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás rendelkezéseiből is egyértelműen következik, hogy a körzeti megbízotti feladatok és a járőr feladatok ellátása elválik egymástól.

[12] A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére, ezzel azonban nem sértheti a kinevezése szerinti beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. Jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[13] Helyesen észlelte a törvényszék, hogy 2022. augusztus 12. napján hatályba lépett a KMB Szabályzat – több rendelkezést is érintő – módosítása, továbbá ezt meghaladóan 2023. február 1-jei hatállyal a Hszt. 71. § (3) bekezdésének szövege is változott, amelyre figyelemmel külön vizsgálta ezen időszakokat. A Hszt. és a 30/2015. BM rendelet szabályozásának sérelme nélkül azonban nem lehet olyan értelmezésre jutni, miszerint a körzeti megbízotti beosztás a járőri beosztás majdnem valamennyi feladatát magában foglalja, mivel az a Jat. 24. § (1) bekezdésébe ütközne, ezért a korábbi következetes jogértelmezésen a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napjától hatályos módosítása sem változtatott. Az alperes által nem vitatott feladatkimutatás szerint a felperes minden hónapban több alkalommal teljesített többletfeladatokat, főként járőrszolgálatot. E körben pedig továbbra is érvényes, hogy amennyiben a hivatásos szolgálati viszonyban álló hosszabb időn át a

beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, többletdíjazásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.VII.39.523/2021/4., Kf.VII.39.525/2021/3., Mfv.I.10.751/2016/4.).

[14] A feladatkimutatásból egyértelműen megállapítható az is, hogy a felperes nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen, minden hónapban végzett többlettevékenységet. A többletfeladatok e gyakorisága azok jelentős mértékét, az alperes által a fellebbezésben nem cáfolt jelentős többletterhelést alátámasztja. Erre tekintettel a Hszt. 71. § (3) bekezdésének 2023. február 1. napjával történt módosítása a kereset jogalapját a 2023. február 1. és 2024. december 31. napja közötti perbeli időszakra nézve sem döntötte meg. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának 2023. február 1. napjától hatályos módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a megbízási díj jogintézménye [Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése] kiüresedne, így a fellebbezésben hivatkozott Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged, az a Hszt. 71. § (3) bekezdésében meghatározott többletfeltétellel együtt értékelendő.

[15] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a teljes kereseti időszak vonatkozásában helyesen állapította meg, hogy a felperes által rendszeresen végzett, jelentős mennyiségű járőrszolgálat és egyéb feladatok ellátása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelendő, amely megalapozza a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díjat.

[16] Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia. Ezzel összefüggésben a legfontosabb kérdés a hatásköri anyagi jogi szabályok vizsgálata, vagyis az, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. Amennyiben ugyanis a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között azt kell megítélnie, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál érvényesítette-e ezeket a törvényi előírásokat.

[17] Az ítéltábla – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára az okszerű mérlegeléssel szemben felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett, az ítélet indokolásának [33]-[38] bekezdéseiben kifejtett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) és 33/2015. 10. § (2) bekezdései szerinti kritériumok közé. Az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette, hogy a beosztásán kívüli feladatokat a felperes rendszeresen, nem eseti jelleggel látta el és azok a szolgálati idejének jelentős részét kitették; a szolgálati feladatok ellátása jelentős többletmunkát eredményezett; ugyanígy azt is, hogy a

többletfeladatok ellátása a felperes saját beosztásába tartozó munkaköri feladatainak ellátásától vont el jelentős időt, amely körülmények együttesen jelentős mértékű többletfeladatként értékelendők. Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége a jogszabályban rögzítetteknek megfelelő, összhangban áll a megállapított tényekkel, okszerű, ellentmondásmentes, így önmagában az, hogy az alperes a megállapított összeget a többletmunkával aránytalannak tartja, nem teszi jogszabálysértővé a mérlegelést.

[18] Az alperes által a fellebbezésben a mérlegelés körében hivatkozott kúriai döntések kapcsán az ítéltábla rámutat, egyrészt az Mfv.II.10.267/2015. számú döntés a BHGY-ben közzé nem tett határozat, amely a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés megalapozására nem lehet alkalmas; másrészt az Mfv.II.10.516/2017/4. és Mfv.II.10.507/2015/4. számú döntések – az azóta megváltozott jogszabályi környezet okán – jelen jogvita megítélése szempontjából irányadók nem lehetnek, figyelemmel arra, hogy a szóban forgó döntések – az alperes által sem vitatottan – a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (régi Hszt.) szabályozási rendszerén, metodikáján alapultak. Végül a Kf.III.39.019/2021/5. számú eseti döntés elvi tartalma, valamint indokolásának releváns része – [25] bekezdése – szerint a rendvédelmi szerv tagja által ténylegesen elvégzett feladatokat egyedileg megvizsgálva kell arról dönteni, hogy a többletfeladat a Hszt. 71. § (5) bekezdésében meghatározott százalékos keretek között milyen mértékű megbízási díjat von maga után. Ez utóbbi döntés tehát csupán a mérlegelés szükségességére, és egyedileg vizsgálandó szempontjaira utal, mely követelményeknek az elsőfokú bíróság ítélete eleget tett; e határozattól jogkérdésben való eltérésre pedig egyebekben az alperes nem hivatkozott.

[19] A másodfokú bíróság a fentiek okán az összegszerűség körében sem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket [Hszt. 71. § (5), 33/2015. BM rendelet 10. § (2), 31/2015. BM rendelet 36. § (6) bekezdéseit] nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap az alperes másodlagos fellebbezési kérelmének teljesítésére, a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[20] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára, 3. § (1) bekezdés a) pontjára és (4) bekezdésére figyelemmel állapította meg a felperes által kért összegben.

[22] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (86.576 forint) összegű fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[23] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 31.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Bíró Péter s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró